

1 Ioan 4,1-6

Înainte ca apostolul să continue să vorbească despre rămânerea lui Dumnezeu în noi, care este adevărată prin Duhul care ne-a fost dat (cap, 3,24), el se ocupă cu o altă temă importantă. El vrea prin aceasta să ne protejeze de atacurile dușmanului asupra fundamentelor credinței. El face aceasta, prin aceea că el prezintă adevărul cu privire la Persoana lui Hristos, revelarea decisivă a lui Dumnezeu cu privire la El. Aceasta a fost făcută cunoscut apostolilor inspirați și profetilor de către Domnul înălțat și este o parte componentă a scrierilor noutestamentale.

În contrast cu învățăturile apostolului de până acum nu sunt semnele de recunoaștere, care conduc la despărțirea creștinilor adevărați de cei neadevărați sau de cei care se înșală singuri. Sub călăuzirea Duhului Sfânt Ioan se îndreaptă în felul lui caracteristic, deja cunoscut, spre o temă cu importanță fundamentală, și anume, spre pietrele de încercare ale adevărului date de Dumnezeu. Acestea sunt două: Persoana Sa Însăși revelată în carne și revelațiile despre El făcute de martorii aleși. Deoarece El era Dumnezeu adevărat și Om desăvârșit, și comunicarea acestui adevăr deosebit de minunat purtând pecetea autorității lui Dumnezeu și scrisă de bărbați anume inspirați pentru acest scop, nu trebuia să fie mai puțin dumnezeiască. El este Acela de a cărui primire depinde viața veșnică cu toate privilegiile pentru credincioși și pentru Adunare, al căror slujitor era apostolul Pavel, mai mult decât toți ceilalți apostoli. El este și Acela, prin a cărui respingere mânia lui Dumnezeu (potrivit cu Ioan 3,35-36) rămâne peste toți vinovații. Potrivit caracterului în care El ca Adevărul Însuși a venit din cer în harul neîngrădit, Dumnezeu a purtat de grijă pentru revelarea cea mai demnă de încredere a Fiului Său prin om și pentru om, indiferent dacă acesta ascultă de ea sau o respinge. Această revelare este adaptată la conștiința și inima omului, dar supravegheată și inspirată de Dumnezeu, care nu poate greși.

Dacă I-a plăcut lui Dumnezeu pe baza răscumpărării să dea credinciosului Duhul Sfânt într-o măsură și într-un fel cum nu era posibil înainte de moartea, de învierea și de înălțarea la cer a lui Hristos, atunci Satan a început să imite acest dar ceresc, ca să lucreze împotriva Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Pentru aceasta el se folosește de oamenii necredincioși, de mulți profeți mincinoși, care nu numai conduc pe alți oameni în pierzarea veșnică, ci se încarcă pe ei înșiși cu o pedeapsă mai grea decât iudeii vinovați și păgânii întunecați. De aceea caracteristica dublă a adevărului este prezentată cu mare grijă în forma cea mai simplă și directă, ca să ofere ajutor fiecărui credincios care are nevoie de el.

«Preaiubiților, nu credeți orice duh, ci încercați duhurile dacă sunt din Dumnezeu.» Este o chestiune de diferențiere, nu de credință, ci de adevăratul caracter al aceluia care are pretenția că vorbește în Duh. Aceasta a imitat-o și dușmanul, și puterea oratoriei lui rafinate a devenit tot mai mare începând cu prima ademenire a omului în Paradis. Domnul spune despre el (Ioan 8,44): «El a fost ucigaș de la început și n-a stat în adevăr, pentru că nu este adevăr în el. Când vorbește minciuna, vorbește din ale sale, pentru că este mincinos și tatăl minciunii.» Duhurile rele au fost la lucru mai mult ca oricând, ca să se împotrivescă Duhului Adevărului, așa după cum foarte multe duhuri rele au fost alungate prin Duhul Sfânt din cei posedați de duhurile rele, atunci când El umbla pe pământ. În evanghelia după Marcu, evanghelia Robului lui Dumnezeu și a oamenilor, alungarea unui duh necurat este prima minune care ne este relatată. Cuvântul lui Hristos avea putere să binecuvânteze și să alunge demonii. După ce neînfricatul și intransigentul apostol al națiunilor a părăsit pământul, cuvintele de atenționare adresate bătrânilor adunării din Efes s-au împlinit văzând cu ochii: «Eu știu aceasta, că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma; și dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i tragă pe ucenici după ei» (Faptele Apostolilor 20,20-30).

Aceste evoluții ale răului au crescut mai departe sub ochii ultimilor apostoli aflați în viață. El amintește fiecărui credincios de credința lui în Hristos și în Cuvântul lui Dumnezeu. El dă pe față problema legată de aparentele argumentări și emoții cu care dușmanul căuta să acopere cu un voal situația reală. În realitate era vorba de faptul, că sub pretextul unor adevăruri noi și mai

înalte să se renunțe la Dumnezeu și la Cuvântul Său. Unii anticriști negau natura omenească reală a lui Hristos, alții negau natura Lui divină, iar alții negau unirea celor două naturi într-o Persoană. Prin aceasta ei toți au părăsit adevărul referitor la Persoana Sa și în consecință și adevărul despre lucrarea Sa, și încercau s-o prăbușească. «Preaiubiții» însă cunoșteau pe Tatăl și pe Domnul Isus Hristos, pe care EL L-a trimis, și ei aveau Duhul ca ajutor. În felul acesta ei ca simpli copii ai lui Dumnezeu nu erau numai responsabili, ci prin har erau și în stare să verifice ce duh era la lucru în aceste „inspirații noi”. Ei trebuiau din pricina Lui, precum și din pricina sufletului lor, să verifice atent noile învățături, «pentru că mulți falși profeți au ieșit în lume». Apartineau acești învățători noi acestora? Hristos a dat adevărați «apostoli și profeți», care împreună constituiau temelia doctrinară a Adunării. Avem astfel pe Marcu și Luca, pe Iacov și Iuda, care nu erau apostoli, ci profeți. Satan i-a imitat și s-a folosit de acești necredincioșii, care au ieșit în lume, ca să ducă în rătăcire și să distrugă. Erau deja «mulți falși profeți».

Prima caracteristică de recunoaștere se referă la Duhul. «Prin aceasta cunoașteți Duhul lui Dumnezeu: orice duh care Îl mărturisește pe Isus Hristos venit în carne este din Dumnezeu.» Unele traduceri nu redau adevăratul sens al acestui verset. Adăugarea cuvintelor „că” și „a venit” („că Isus Hristos ... a venit”) este nu numai nepotrivită ci transformă această afirmație într-o simplă mărturisire a realității, în timp ce cuvântul apostolic arată spre mărturisirea Persoanei Sale. Este adevărat, că un duh rău va nega realitatea istorică, că Isus Hristos a venit în carne? Nu recunosc aceasta fără ezitare chiar și adepții lui Mahomed, în timp ce iudeii se opun cu îndârjire? Și cu siguranță unii dintre acești sceptici extremiști și rău intenționați admit această realitate și laudă pe Domnul după imaginația lor, ca fiind cel mai bun Om. Dar o adevărată mărturie cu privire la Persoana Domnului, așa cum este depusă aici de apostol, este posibilă numai prin Duhul lui Dumnezeu. Apostolul folosește puține cuvinte, dar ele conțin nucleul lucrurilor. Între zilele fiului lui Nun și zilele Fiului fecioarei Maria au fost mulți izraeliți numiți „Isus”. Primul om, care a avut acest nume și pe care-l numește Scriptura, era în realitate numai un precursor al nemărginitului de mare „Iosua”. Au fost și alții care au avut același nume, dar total nedemni, în mod deosebit acel om, pe care iudeii l-au preferat în locul Domnului gloriei (dacă vrem să dăm crezare celor aproximativ 20 de manuscrise, care mărturisesc aceasta). Sigur este, că el a avut numele de familie Baraba (aceasta înseamnă: fiul tatălui); el era replica lui Satan la adevăratul «Fiu al Tatălui». Duhul lui Dumnezeu ne dă în evanghelia după Matei capitolul 1 interpretarea Sa cu privire la Numele Domnului nostru: «Să-I pui numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale.» Iosua a introdus poporul Israel în țara Canaan, în prezența dușmanilor, care mișunau acolo; dar numai adevăratul Iosua a putut mântui poporul de păcatele sale. El era Iah, Iehova, Cel ce este veșnic în sens absolut, Cel veșnic în sens relativ și istoric. Și deoarece era poporul Său, El trebuia să-I mântuiască de păcatele lor, căci nimeni altul în afară de El nu putea s-o facă. El era totodată și Emanuel, aceasta înseamnă Dumnezeu cu noi; cine altul în afară de El putea să-și revendice acest titlu? Dacă poporul Său L-a lepădat spre propria lui pagubă, atunci harul Său s-a îndreptat spre națiunile păgâne, cel puțin spre aceia care ascultă de glasul Său. Mântuirea a fost trimisă între timp națiunilor, din care facem și noi parte. Păgânii înfumurați prin necredință și mândrie trebuie să fie tăiați, așa cum în parte s-a petrecut cu iudeii, pentru ca noi să putem fi altoiți. În cele din urmă ei se vor întoarce la Mesia al lor răstignit, care atunci va fi înălțat și va fi ridicat și va fi foarte sus (Isaia 52,13). Toată frica lor dinăuntru și din afară va dispărea, și astfel «tot Israelul va fi mântuit» (Romani 11,26). El a așteptat mult în dragostea Sa; ea rămâne neobosită și întreagă, până când ei vor recunoaște păcatele lor și cauza suferințelor lor. Îndurarea Lui durează veșnic, Lui nu-I pare rău de darurile harului Său și de chemarea Sa (Romani 11,29).

Acesta este acest «Isus Hristos», pe care Îl mărturisește orice duh care este din Dumnezeu. Acum însă în creștinism El este cunoscut mult mai profund și mai intim decât la descoperirea Lui înaintea poporului Israel; el Îl va cunoaște în gloria vizibilă a Împărăției care va veni. El, Cel care a venit în carne, era Iah, Salvatorul, totodată era și Unsul lui Dumnezeu, Hristos. El este Cel pe care Duhul Adevărului Îl onorează, după cum duhul rătăcirii Îl urăște. Căci și această latură

întunecată ne este prezentată: „Orice duh, care nu mărturisește (pe) Isus, nu este din Dumnezeu”. Forma de exprimare prescurtată din această propoziție, care se bazează pe multe manuscrise vechi, se confirmă prin aceea, că în limba greacă numele „Isus” este însoțit de articol. El se folosește în mod obișnuit înaintea numelor în sens demonstrativ. Însă sensul, care se exprimă prin aceasta, este clar și univoc: «Orice duh, care nu Îl mărturisește (pe) Isus (care tocmai a fost descris) ...», o repetare a cuvintelor lăsate aici la o parte este inutilă, propoziția include în sine această afirmație cu privire la El ca fiind conformă cu adevărul.

Numele Isus este expresia a tot ce este revelat despre El ca Dumnezeu; și tot ce este necesar nevoilor noastre, ne-a fost dăruit în El spre bucuria noastră veșnică. Numele Lui reprezintă nu numai caracterele alese sublime a tot ce se găsește în El și prin El. El, și numai El singur, ne prezintă adevărul cu privire la fiecare om și fiecare lucru, așa cum a fost el realmente creat. Prin aceasta El dovedește, că El Însuși este Adevărul în sens obiectiv, așa după cum Duhul este adevărul ca forță lăuntrică, care ne face capabili să realizăm și să savurăm tot ce ne-a fost dăruit în Hristos și prin Hristos (compară cu 1 Ioan 5,6). Numai El ne conduce într-o cunoaștere a lui Dumnezeu potrivită cu adevărul. El ne arată pe Tatăl. El ne face, nouă și nu lumii, cunoscut pe Duhul Sfânt. El revelează Trinitatea lui Dumnezeu. Numai în Hristos cunoaștem în mod absolut și desăvârșit lumina, viața și dragostea, care sunt din Dumnezeu. În El cunoaștem ascultarea, dreptatea, sfințenia, venerația, dependența, credincioșia, atitudinea de smerenie și blândețea. În El vedem pe om ca subiect demn de plăcerea lui Dumnezeu.

Prin El vedem și ce este omul sub autoritatea lui Satan în dușmănia lui față de Dumnezeu; adevărul despre omul natural, așa cum este el. Așa știm prin El, cine este Satan în ura și înșelătoria sa. Fără Hristos am fi avut numai umbrele lucrării de mântuire și de ispășire, ale jertfei de tăiere și ale jertfei de mâncare, ale preoției și ale Locului Preasfânt. Numai El singur este conținutul și împlinirea modelelor; El Însuși este punctul central a toate, dă tuturor poziția legitimă care li se cuvine și le aduce în adevărata legătură cu Dumnezeu. Te îndoiești tu de vreun lucru și cauți adevărul? Ia-L pe Hristos în greutatea tale, pune-L în legătură cu problemele tale, și vei găsi adevărul pentru fiecare caz în parte. Nu este El cunoscut și pe deplin îndreptățit Piatra de încercare a adevărului?

În timp ce mintea omenească se pierde în labirintul speculațiilor în căutarea adevărului (pe care duhul omenesc cel mai iscusit nu-l poate înțelege), harul poate da credinciosului cel mai simplu, care privește la El ca la Acela care este totul pentru el, adevărul în Hristos. În El găsim rezolvarea problemei. Hristos este Adevărul obiectiv, Duhul Sfânt este Adevărul ca putere pentru duhul credinciosului. Acei «profeți falși» egocentriți, încrezuți, ar putea spune «copilașilor», că ei nu vor putea s-o scoată la capăt fără ei, că numai ei ar avea «duhul», «copilașii» nu ar avea decât «litera». Credinciosul știe că el are pe Hristos, Fiul revelat în carne. El refuză să renunțe la ceea ce «a auzit de la început» și la ceea ce acum găsește scris în Cuvântul lui Dumnezeu. El nu pretinde că a înțeles totul pe deplin și că împlinește totul. Dar el știe că posedă pe Hristos, Adevărul, și astfel are totul în chip desăvârșit în El. El se bazează pe ungera Duhului și se folosește de ea. De aceea el își dă seama cât de extrem de important este, ca tot ce s-a auzit de la început să rămână în el și că și el însuși trebuie să rămână în Fiul și în Tatăl. Dacă se renunță la Hristos, care a fost revelat în felul acesta, atunci s-a terminat cu creștinismul. Și în timp ce dușmanul sub masca aducerii de adevăruri mult mai înalte subminează adevărul în Hristos, Duhul lui Dumnezeu Îl readuce în memorie pe Cel care era și va fi totdeauna Adevărul. De aceea el nu permite nici un gând cu privire la dezvoltarea adevărului, care nu este nimic altceva decât o minciună a lui Satan și nu corespunde Adevărului. Ea se trădează ca fiind minciună, prin aceea că tăgăduiește viața veșnică primită ca dar al Său actual. Minciuna poate oferi numai „idei” ca înlocuitor.

Harul ne oferă deci un semn distinctiv sigur, pentru ca noi să putem recunoaște dacă Duhul lui Dumnezeu învață Adevărul sau dacă un duh rău vrea să răspândească pe neobservate o minciună mare. Duhul Sfânt Îl glorifică pe Domnul Isus; duhul rău dimpotrivă laudă lumea, deoarece el este o unealtă a diavolului, ca să înșele cât se poate de mult pe oameni. Dacă el nu poate înșela

pe cei aleși, atunci el îi învinovățește și îi face să apară fără inimă, limitați și bigoți, deoarece ei nu se lasă abătuți prin culorile sclipitoare, cu care Satan camuflează rătăcirile lui rele. Ei cred pe Dumnezeu și afirmațiile Lui cu privire la Fiul Său. Aceasta este cu totul altceva decât amestecarea credinței cu credulitatea; ultima nu înseamnă nimic altceva decât să crezi afirmații omenești. Nu există nici o altă legătură spre Dumnezeu, decât numai prin aceea că se dă crezare lui Dumnezeu, și anume pe baza Cuvântului Său. De la plecarea apostolilor rămâne valabil numai Cuvântul scris. Duhul Sfânt a depus mărturie despre Domnul ca Fiul al lui Dumnezeu devenit carne. De aceea noi credem în Domnul Isus Hristos pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și prin aceasta obținem viața veșnică. Să recunoști o realitate cu privire la El, oricât de adevărată și de importantă ar fi ea, încă nu înseamnă că crezi în El și Îl mărturisești. Viața este în Fiul Său, și Acesta a venit în carne; căci El a fost în adevăr «Isus», minunea harului divin, piatra de încercare a Adevărului divin. Să-L mărturisești pe El înseamnă că se recunoaște Adevărul Persoanei Sale – venit în felul acesta în carne. Diferența nu este numai esențială, ci de importanță vitală. Nu este vorba numai despre a mărturisi realitatea nașterii Sale, ci de a mărturisi Persoana Sa născută în felul acesta.

Mulți gândesc că aici este vorba numai de realitatea întrupării Sale. Cu toată certitudinea accentul se pune pe întruparea Sa, căci ea este un adevăr de bază al creștinismului, plin de har bogat. Au fost deja atunci unii care o negau și voiau să facă din ea un adevăr fictiv. Nu de mult a fost descoperită o cărticică mică, foarte veche: ea purta titlul „Evanghelia lui Petru”. Această carte este nu numai falsă, ci ea conține învățături dăunătoare și prin aceasta dovedește ce erori grosolane au fost răspândite deja în primele zile ale creștinismului. Este foarte regretabil, că a fost scris cândva așa ceva. Cartea nu este numai complet greșită în sine, ci ea prezintă și o înșelătorie trivială; căci nici Petru și nici un alt credincios nu putea s-o scrie. Petru era cunoscut pentru râvna lui și din cauza aceasta avea încă trecere. Mulți dintre cei care nu se puteau uni pe deplin cu învățătura apostolului Pavel, se bucurau foarte mult de predicile lui Petru. Falsificatorul lipsit de conștiință a abuzat de această trecere a apostolului (probabil abia după moartea lui), ca să găsească ecou pentru minciunile gnostice proprii. Această scriere afirmă că Hristos nu a venit în carne, și astfel să moară la cruce. El a luat trup de carne exclusiv asemenea unuia care intră în casă, ca să locuiască în ea și mai târziu s-o părăsească. Carnea nu era parte componentă reală a Persoanei Sale, și după ce El a locuit un timp în trup, când a mers la cruce a părăsit corpul și S-a înălțat la cer.

Aceasta se aseamănă cu învățătura mahomedană, care își imaginează că în momentul decisiv Dumnezeu a intervenit cu puterea Sa și cu dreptatea răzbunătoare, a pus pe Iuda Iscarioteanul în locul Domnului Isus și a înălțat pe Domnul la Sine. Spus pe scurt, această clasă de gnostici, ca și mahomedanii, erau de părere că Domnul nu a murit niciodată pe cruce. Într-adevăr mahomedanii cred că Domnul va veni să judece lumea și că atunci El va găsi toată lumea într-o stare de decădere. În creștinătate sunt pretutindeni oameni neștiutori, care predică lucruri greșite; și ei se așteaptă ca oamenii de pe pământ să obțină fără Hristos într-o măsură tot mai mare o stare de desăvârșire. Nu este un gând umilitor, că numeroși oameni atât din bisericile statale cât și din cele dizidente (bisericele libere) trăiesc cu concepția instaurării unei împărății fără împărat? Unii privesc fără îndoială spre o revărsare nouă și mai mare a Duhului Sfânt, care să aducă cu sine această stare. Dar Duhul Sfânt va fi revărsat în felul acesta abia pentru glorificarea domniei lui Hristos pe pământul acesta. Mahomedanii mărturisesc, cu toată orbirea lor, că în criza viitoare ei vor renunța la Coran („cartea sfântă” a lor) și iudeii vor lepăda Vechiul Testament și creștinii vor lepăda Noul Testament. Scriptura ne arată, că creștinătatea merge cu pași mari spre această decădere. Impulsurile cele mai puternice în privința aceasta sunt teoriile scepticilor, care contestă inspirația divină a Scripturii, și aceasta este deja astăzi mult răspândită în creștinătate.

În versetele noastre avem semnul de recunoaștere, piatra de încercare pentru adevăr: «orice duh care Îl mărturisește pe Isus Hristos venit în carne este din Dumnezeu.» Aceasta este redarea clară și corectă a cuvintelor apostolului. Duhul adevărat mărturisește Persoana lui Hristos. Este de cea mai mare importanță să se înțeleagă aceasta, căci la accentuarea prea mare a «venirii în carne» se

poate ușor trece cu vederea, cine a venit în felul acesta. Fără îndoială venirea Sa în carne este deosebit de importantă, dar cu mult mai important este El Însuși, Cel care a venit așa. Cine a fost cel care a venit în carne? Oamenii pricepuți nu vor afirma, că tu sau eu am venit în carne. Să ne gândim la monarhi puternici, întemeietorii imperiilor, la Nebucadnețar, la Cyrus sau Cores, la Alexandru, la Cezar; sau să ne gândim la numele renumite din literatură, filozofie, retorică, știință, și așa mai departe. Niciunul nu ar putea vorbi în mod legitim despre „venirea lui în carne”. Motivul este acela, că noi nicidecum nu am exista, dacă nu am fi fost născuți în carne. Minunea, adevărul, harul nemărginit constă în aceea, că El a venit în carne. El era o Persoană divină, Fiul lui Dumnezeu, Creatorul. Că El a venit în carne, este din punct de vedere moral o realitate minunată atât pentru Dumnezeu cât și pentru om. Cu această realitate nu se poate compara nimic din veșnicia trecută – cu excepția morții Sale pe cruce - și din veșnicia viitoare.

Evident însemnătatea cea mai mare nu constă numai în ceea ce El a devenit, ci în cine este Cel care a venit în felul acesta. Cu siguranță El putea să vină și altfel. El putea să vină în propria glorie sau în gloria îngerilor (sub această înfățișare ascunsă El S-a arătat deseori pentru scurt timp). Însă Lui I-a făcut plăcere să vină în carne, ca să glorifice pe Tatăl, ca să intervină pentru drepturile lui Dumnezeu, ca să binecuvânteze pe cei care cred, ca să judece pe cei care Îl dezonorează, ca să restaureze creația și ca să nimicească pe diavol și să distrugă lucrările lui. Toate sunt în legătură cu existența Lui veșnică și cu gloria Sa divină. Aceasta este învățătura pe care Ioan o aduce în întreaga lui scrisoare, precum și în evanghelia sa și în sens profetic în Apocalipsa. În locul acesta ea este inclusă în caracteristica esențială prin care Duhul lui Dumnezeu se poate deosebi de duhul rătăcirii.

Nici un duh rău nu-L va mărturisi vreodată. Duhurile rele se gândesc la Domnul Isus numai cu frică și groază. Această frică este de înțeles, căci ei nu s-au îndoit niciodată că El este o Persoană divină și că El este rânduit nu numai ca să judece lumea, ci în mod deosebit și pe ei înșiși, instigatorii permanent activi și vicleni la dușmănie față de Dumnezeu și urzitorii dezastrului fără sfârșit pentru oameni. De aceea ei, ori de câte ori se aflau în prezența Domnului, erau cuprinși de groază mare. Epistola lui Iacov ne spune: «Și demonii cred și tremură». Cu regret aceasta nu are nici un efect asupra omului; el nici nu crede nici nu tremură. Va veni însă ziua când el va tremura înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu.

Avem deci în Persoana minunată a Aceluia care a venit în carne primul semn de recunoaștere. Adevărul despre Domnul Isus Hristos parcurge întreaga scrisoare de la primul și până la ultimul capitol. În locul acesta el este prezentat în cuvinte puține, clare, ca piatră de încercare pentru Duhul Adevărului, care a venit aici jos, ca să glorifice pe Hristos.

Acesteia îi urmează partea inversă: «orice duh care nu Îl mărturisește pe Isus ...», așa sună versiunea scurtă și, după cum cred eu, corectă, cu care sunt de acord și cei mai buni critici literali. Dacă se acceptă acest text, atunci în el se găsește confirmarea sensului corect din versetul anterior. El face desăvârșit de clar, că este vorba de mărturisirea unei Persoane, și nu este vorba de o simplă realitate. Căci atunci când este vorba de recunoașterea unui duh rău, Cuvântul nu amintește de venirea lui Hristos în carne, cu toate că acest fapt este desigur schițat. Se spune simplu „Isus”, și anume însoțit de articol hotărât, așa cum am spus deja. «Orice duh care nu Îl mărturisește (pe) Isus nu este din Dumnezeu». El este suficient să demaște orice duh rău. Aici nu este vorba numai de faptul că El a venit aici jos, că El a devenit Om adevărat și că El va reveni. Și mahomedanii cred toate acestea și sunt – cu ceea ce ei desemnează pe ceilalți oameni - totuși necredincioși, căci ei nu cred în gloria Persoanei Sale. Necredința lor îi face să urască pe creștini și într-un anumit sens să se unească cu iudeii în ura lor împotriva lui Hristos. Ei Îl consideră numai un Profet, un Om minunat, care întrece pe toți ceilalți fii ai oamenilor și care este rânduit să fie Judecătorul lumii, atunci când va reveni să domnească aici șapte ani! Dar în natura Sa divină ei cred tot așa de puțin ca și în faptul că El Și-a ascuns gloria divină, ca să reveleze harul lui Dumnezeu.

Dacă textul confirmat prin critica literală este corect, în rezultatul lui final nu schimbă partea negativă în referirea ei la partea afirmativă a acestui verset. Însă el confirmă în modul cel mai

convingător, că mărturisirea făcută de Duhul lui Dumnezeu nu se referă numai la un fapt, ci și la Persoana Domnului nostru. Căci în cazul negativ este numită exclusiv Persoana, cu toate că se face aluzie la afirmația completă. Este probabil interesant să se știe, că nu se duce lipsă de manuscrise care se abat de la versiunea corectă din versetul 2 și prezintă exclusiv numai un fapt. Versiunea latină Vulgata, precum și unii din primii părinți ai Bisericii au preluat această greșală în textele lor grecești și latine. Făcând abstracție de aceasta, nici un editor cu autoritate în domeniu nu a preluat greșala lor.

Prin aceasta este schițat primul semn de recunoaștere al Duhului lui Dumnezeu. El constă în mărturisirea adevărului: Isus Hristos venit în carne. Orice duh care Îl mărturisește este din Dumnezeu; orice duh care nu Îl mărturisește nu este din Dumnezeu. «Și acesta este duhul (sau principiul) lui Antihrist, despre care ați auzit că vine, și acum este deja în lume.» Nu numai oameni, ci și duhuri rele erau la lucru. Apostolul le-o spune cu dragoste adevărată, dar cu toată hotărârea.

Dacă o Persoană a Dumnezeirii din dragoste față de oameni se coboară atât de mult, ca să fie născută de o femeie, cum ar mai putea atunci să mai fie îndoieli în privința aceasta? Să nu-L mărturisești înseamnă să lupți împotriva lui Dumnezeu.

Cu primul semn de recunoaștere este strâns legată a doua piatră de încercare a adevărului, care este făcută cunoscut credincioșilor. Fără îndoială Hristos Însuși este Adevărul (compară cu Ioan 14,6), Cuvântul devenit carne, care «a locuit» (Și-a ridicat cort) printre noi (Ioan 1,14). Dumnezeu a dat însă o altă revelație, al cărei punct central este El, și aceasta este Cuvântul Său și Adevărul Său. Aceasta este prezentat aici. Este Cuvântul Tatălui, care prin Duhul Sfânt ne face cunoscut pe Tatăl și pe Fiul. Întrebi, unde găsim aceasta? În cartea numită în general Noul Testament, rezumarea învățaturii profeților și apostolilor Lui sfinți. Deja atunci profeți falși afirmă să posedă iluminarea divină înaltă. Ei nu au recunoscut că «învățătura apostolilor» era Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta era pentru început suficient de bună, însă ei aveau adevărul deplin. Ei se prezentau asemenea quakerilor, care depun cu plăcere mărturie, dar prezintă numai gândurile și cuvintele lor proprii. Nu lipsesc nici din aceia care acordă valoare mai mare viselor, ca să cunoască pe Hristos, sau obligațiilor lor creștine, decât pe Cuvântul scris al lui Dumnezeu. În afară de aceasta astăzi există sistemul de învățătură raționalist al teologiei moderne. Se tăgăduiește că Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu, cu toate că unii recunosc că Cuvântul lui Dumnezeu este inclus în ea. Însă toți neagă, că Sfânta Scriptură în totalitatea ei este Cuvântul lui Dumnezeu. Această necredință pune la îndoială tot ce ne spune Scriptura. Căci cine va putea atunci să decidă ce este Cuvântul Său și ce nu este, dacă noi suntem dependenți numai de afirmații nesigure? Dar tocmai aceasta place scepticului, căci el se teme de autoritatea Sfintei Scripturi și de judecata pe care ea o vestește tuturor acelor care nu vor să se plece înaintea lui Dumnezeu. Este ea însă Cuvântul lui Dumnezeu, cât de mult este jignit atunci Dumnezeu și în mod deosebit Duhul Sfânt, a cărui defăimare niciodată nu va avea iertare, așa cum a spus Domnul.

Destinatarii scrisorii și-au dat seama fără îndoială de gravitatea celor comunicate de Ioan. De aceea el adaugă imediat un alt criteriu asemănător. Este Cuvântul lui Dumnezeu dat de curând, ultimele Sale comunicări, care se bazează pe Domnul Isus și pe lucrarea făcută de El și pe lucrarea de mântuire acceptată de Dumnezeu: «Voi sunteți din Dumnezeu, copii iubiți». Expresia greacă teknia trebuie redată prin „copii iubiți” sau „copii preaiubiți”. Noi toți suntem denumiți «copii ai lui Dumnezeu», și aceasta noi suntem deja acum. Ar fi greșit în acest context să se vorbească despre „fii ai lui Dumnezeu”, cu toate că noi suntem și fii ai Săi. Aici se vorbește categoric de «copii ai lui Dumnezeu», nu despre o înfiere primită; noi suntem născuți din Dumnezeu și prin aceasta suntem copiii Săi. Teknia este diminutivul de la tekna și este strâns legat cu cuvântul „copil”. Este o expresie a sentimentelor, și acesta este motivul folosirii lui în locul acesta. Ne gândim la un tată căruia nu îi este de ajuns să numească pe fetița lui mică „dragostea mea”; el va spune cam așa „drăguța mea” sau „dragul meu”. Tot așa și teknia este o expresie a gingășiei (folosită mereu de Ioan în adresările lui: capitolul 2,1.12.28; 3,7.18; 4,4;

5,21), și aceasta dă aici o idee clară a însemnătății ei. De aceea «copii iubiți» mi se pare a fi redarea cea mai bună pentru a putea diferenția pe de o parte între cuvântul «copii» (tekna: capitolul 3,1.2.10; 5,2) și pe de altă parte «copilași» (paidia: capitolul 2,13.18, acolo a treia grupă din familia lui Dumnezeu).

«Voi sunteți din Dumnezeu, copii iubiți», în felul acesta se adresează întregii familii. Să observăm cuvântul energetic «voi». Profeții falși afirmă că sunt conducători de încredere. Nu, spune Ioan, ei sunt dușmani ai lui Hristos, trimiși ai lui Satan. «Voi» sunteți copii ai lui Dumnezeu în opoziție cu acei conducători aroganți și inducători în eroare, care disprețuiesc pe «copii iubiți». Dumnezeu este pentru voi în Hristos Izvorul oricărei binecuvântări, al vieții veșnice, al iertării, al legăturilor cu El ca Tată și al Darului Duhului Său care locuiește în voi. «Voi sunteți din Dumnezeu, copii iubiți, și i-ați învins», aceasta înseamnă, pe profeții falși. Dar nu pentru că voi v-ați putea lăuda din cauza înțelepciunii voastre, a puterii sau sfințeniei voastre, ci «pentru că Cel care este în voi este mai mare». Izvorul puterii credinciosului este în Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în el. Dumnezeu Însuși rămâne în el, și anume prin Duhul Sfânt, care locuiește în el. De aceea Ioan poate spune: «pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume». Sau așa cum el spune în capitolul 5,19: «lumea întreagă zace în cel rău». Aici se referă evident la diavolul, care este activ prin duhurile lui rele. Astfel accentul pus pe cuvântul «voi» are efect deosebit de încurajator și de întăritor.

Cât de mult trebuie ei să se fi bucurat să audă, că în adevăr ei erau «din Dumnezeu», și anume în sensul, că El era Izvorul tuturor binecuvântărilor lor. La aceasta se adaugă, că El, Dătătorul acestor binecuvântări, nu Se schimbă. Darurile harului lui Dumnezeu nu sunt regretabile pentru El. Dacă nu ar fi vorba de un dar sau de o chemare a lui Dumnezeu, probabil că I-ar părea rău. Așa I-a părut Lui rău cu privire la creația stricată (Geneza 6,1), și El a nimicit-o. Creația nu prezenta un dar, ci o acțiune a lui Dumnezeu, oricât de impunător era actul creației. Dar când El în dragoste divină cheamă la Sine oameni sărmani, păcătoși, ca să-i facă proprietate a Sa, când El dăruiește darul vieții veșnice, iertarea păcatelor sau oferă poziția de copil, atunci aceste dovezi ale harului, darurile harului și chemarea lui Dumnezeu nu sunt regretabile. El nu Își va schimba niciodată poziția în această privință. Oricât de nebun sau de greșit ar acționa copiii. – El nu Se schimbă.

Ceea ce apostolul face aici cunoscut, fără îndoială are mare însemnătate. Ei nu numai au primit toți aceste binecuvântări de la Dumnezeu, ei înșiși erau din Dumnezeu: «Voi (accentuat) sunteți din Dumnezeu».

Ei erau născuți din Dumnezeu, în această poziție erau iubiți de El și se odihneau în această poziție nouă. Și dacă ei au «învin» pe aceia, pe uneltele înșelătoriei satanice, atunci a fost posibil «pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume», Acesta fiind și Căpetenia și Dumnezeu lor. Profeții falși și-au continuat lucrarea răutății spirituale cu fermitate, dar «voi i-ați învins». Credincioșii nu au fost ademeniți de către ei, ci ei au rămas departe de ei. Ei au ascultat de glasul Bunului Păstor și L-au urmat. Ei știau că numai El poate da viață, libertate și hrană (Ioan 10,9). El a venit din proprie inițiativă și la dorința Tatălui, ca să îndeplinească această misiune a dragostei lui Dumnezeu precum și a dragostei Lui proprii față de ei. Numai Fiul lui Dumnezeu putea spune astfel de cuvinte; numai El Și-a dat viața ca jertfă de ispășire pentru ei. Ei credeau în El, Cel care Își cheamă oile pe nume, și ele Îl urmează, deoarece Îi cunosc glasul; ele nu cunosc glasul străinilor, ci ele fug de ei și nu-i urmează. Și deci, pentru că ei se odihneau pe baza lucrării de răscumpărare a lui Hristos, Dumnezeu Însuși era în ei prin Duhul Său, și a rămas în ei.

În continuare apostolul descrie pe profeții falși cu cele mai severe expresii și pune un alt accent îngrozitor cu privire la ei: «Ei sunt din lume». Izvorul tuturor învățăturilor lor, al umblării lor și al țelurilor lor nu era Dumnezeu, ci lumea, ceea ce înseamnă vrăjmășie față de El. În felul acesta se desfășurau acțiunile lor sub imboldul lui Satan, care stă înapoia tuturor minciunilor, sub pretenția că sunt adevărul. «Pentru aceasta vorbesc ei ca din lume.» Lumea, care a dat afară pe

Dumnezeu aflat în Hristos și L-a răstignit, era originea a tot ce ei învățau. Sensul nu este, că ei vorbeau „despre” lume; lumea era izvorul și nu era tema învățăturilor lor.

«Și lumea îi ascultă.» Lumea iubește ce este al ei. Deoarece ea nu are cunoștințe nici despre Dumnezeu și nici despre păcat, care a făcut necesară intervenția Sa în Persoana Domnului Isus, ca să aducă viața veșnică și mântuirea veșnică, ea se dă mulțumită cu speculațiile laudăroase ale oamenilor orbi, care pun la o parte pe Dumnezeu și înalță pe omul aflat în starea sa păcătoasă.

Ei nu au auzit niciodată cu adevărat glasul Fiului lui Dumnezeu. Ei sunt morți spiritual și se sprijină pe învățături moarte.

După aceea Ioan prezintă un alt punct principal: «Noi suntem din Dumnezeu». Este o altă afirmație și se deosebește de «voi sunteți din Dumnezeu». Prin exprimarea «voi» este vorba de totalitatea credincioșilor adevărați. Făcând abstracție de partea comună, pe care «noi» o posedăm împreună cu «voi», Dumnezeu ca Izvor al puterii divine ne folosește ca portavoce a Cuvântului Său, așa că voi Îl auziți cu adevărat, dacă voi ascultați de noi. «Noi» - aceștia sunt apostolii și profeții, pe care Hristos i-a dat spre binecuvântarea sfinților Săi. Ei erau inspirați de Dumnezeu și de aceea învățau Adevărul, așa cum el este în Isus (Efeseni 4,21). Noul Testament conține aceste comunicări divine păstrate într-o formă scrisă. Oamenii inspirați au scris ceea ce au învățat; și așa cum ei au scris, tot așa au exprimat și verbal. Deoarece Noul Testament constă dintr-un număr de scrieri, care s-au adăugat treptat una după alta și atunci nu erau legate ca astăzi într-un volum, este posibil ca pentru unii să fi creat unele greutăți. Autoritatea Domnului cu privire la Vechiul Testament era pentru toți credincioșii sfârșitul oricărei împotriviri. În timpul de început al Adunării probabil s-a vorbit cu uimire despre faptul că noile cuvinte erau altfel decât cele ale Vechiului Testament, că în unele locuri ele sunau așa de simplu, iar în altele erau așa de profunde. Unii au avut probabil greutăți să considere toate cărțile mici, care erau atunci în circulație, evangheliile și scrisorile, ca fiind realmente inspirate de Dumnezeu. Apostolul vorbește în locul acesta de aceste «cuvinte noi» ale lui Dumnezeu, care sunt parte componentă a așa-zisului Noul Testament. Acesta este un alt criteriu. Ce apostolii și profeții mărturiseau prin Duhul Sfânt despre Tatăl și despre Fiul, la timpul potrivit și-a adus contribuția la acest Cuvânt inspirat. Apostolul desemnează această mărturie ca adevăr în aceeași măsură cum Hristos Însuși este Adevărul. Hristos este Adevărul în Persoană. Noul Testament, care redă mărturia verbală a acestor martori, prezintă Adevărul în formă scrisă. De aceea Ioan spune despre acești martori: «Noi suntem din Dumnezeu». Prin Duhul Sfânt noi v-am prezentat adevărul lui Hristos de la început și până la sfârșit. Noi suntem «din Dumnezeu» în această lucrare și pe baza acestei lucrări: «Cine Îl cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă».

Ar putea vreun slujitor al Domnului să aplice în sens absolut aceasta cu privire la sine? Nu numai sciziunile din creștinătate fac aceasta imposibil astăzi; această constatare niciodată nu a trecut în afara cuvintelor apostolilor și profeților. Ioan vorbește numai despre aceia, care în timpul acela, când a fost pus fundamentul creștinismului, au ocupat împreună cu el aceeași poziție. Era corect și necesar, ca de la început credincioșii să recunoască autoritatea divină, pe care Dumnezeu a atribuit-o expres învățaturii apostolilor. Aceasta însă se limitează la scriitorii inspirați ai Noului Testament, tot așa cum la timpul lor era limitată la cei ai Vechiului Testament. Astăzi ca și atunci poate oricine, care vestește Evanghelia sau învață adevărul, fii sigur de călăuzirea îndurătoare a Duhului Sfânt. Inspirația însă poartă caracterul deosebit în sine, că toate principiile comunicate ale credinței sunt pe deplin libere de orice rătăcire.

Să observăm în continuare: cu toate că scriitorii inspirați nu mai sunt, Dumnezeu a purtat grijă ca noi să ajungem în posesia cuvintelor învățate de ei sub călăuzirea Duhului. Noi posedăm nu numai mărturia lor generală, ci cuvintele exacte, pe care Duhul li le-a dat să le spună. Ceea ce ei, prin puterea lui Dumnezeu, au prezentat în timpul acela, trebuie să rămână păstrat pentru noi, spre folosul credincioșilor, atâta timp cât aceștia vor fi pe pământ. Așa avem de exemplu această scrisoare a lui Ioan în același fel în mâini, ca și destinatarii ei de atunci, căror ea le-a fost adresată pentru prima dată, pe lângă aceasta noi posedăm același Duh ca și ei, care rămâne cu noi în veac. Atunci, la începutul mărturiei creștine, a trebuit pusă temelia prin bărbați inspirați de

Dumnezeu. Astăzi nu mai avem o astfel de clasă de slujitori ai lui Dumnezeu pe pământ. Însă posedăm lucrarea terminată prin scriitorii inspirați, principiile scrise ale creștinismului și ale Adunării. Ioan vorbește simplu despre ce au spus și au scris apostolii și ce au primit credincioșii. În timpul acela Cuvântul exista deja în cea mai mare parte a lui în formă scrisă, unele au trebuit să mai fie adăugate de Ioan însuși. Dar el putea spune fără rezerve: «Cine Îl cunoaște (aceștia sunt fiecare credincios în parte) pe Dumnezeu ne ascultă». El a lepădat pe profeții falși, căci ei erau din Satan și nu din Dumnezeu. El «ne ascultă», aceasta înseamnă că el ascultă pe bărbații pe care Dumnezeu i-a chemat expres să mărturisească adevărul, care acum este conținut în Noul Testament.

Cuvintele apostolului sunt importante și au cea mai mare atracție. Oamenii au îndrăznit să afirme, că Noul Testament nu conține nimic pe care autoritatea lui Dumnezeu ar putea să ia ca pentru Sine. Neștiința lor i-a orbit pentru ceea ce Dumnezeu a spus tocmai în această scrisoare. Această mărturie despre adevăr nu este singura în Noul Testament, mai sunt și altele. Primul loc din Scriptură, pe care vrem să-l cităm, îl găsim în 1 Corinteni 2. Deja în acele timpuri de început ale creștinismului puterile demonice au fost la lucru, de aceea apostolul Pavel și-a dat osteneala în capitolul 12 al epistolei sale către Corinteni să atenționeze cu privire la acel duh, care nu mărturisea pe Isus ca Domn. Dar în capitolul 2 versetul 13 el scrie despre ceea ce Dumnezeu ne-a dat. Sunt lucruri, care din vechime au rămas ascunse chiar și pentru profeții vechiului legământ, dar acum au fost «descoperite» prin Duhul Său. Acum sosise timpul – căci Fiul Omului S-a arătat să ne dezvăluie prin Duhul chiar și «adâncimile lui Dumnezeu». Pavel ajunge apoi să vorbească despre inspirația lor, respectiv comunicarea lor credincioșilor: «Lucrurile ... despre care vorbim, nu în cuvinte învățate prin înțelepciunea omenească, ci în cele învățate prin Duhul». Prin aceasta Duhul a dat nu numai gândurile. Prin această prezentare mulți au încercat să submineze inspirația textuală. Ei presupun, că desigur gândurile au fost inspirate de Duhul lui Dumnezeu, dar apoi a fost lăsat pe seama oamenilor, ca pe baza aptitudinilor lor cele mai bune să îmbrace în cuvinte aceste gânduri. Nu este de mirare dacă unii prin aceste presupuneri au căzut pradă rătăcirilor. Dar tocmai această afirmație este absolut greșită. Pavel spune în locul acesta, că ei au vestit sau au vorbit în cuvinte lucrurile descoperite, care au fost învățate prin Duhul. Nicidecum formularea cuvintelor nu a fost lăsată în seama sentimentelor de neputință omenească. Spus pe scurt, Duhul, care a revelat Adevărul, a vegheat cu aceeași atenție asupra cuvintelor în care el a fost îmbrăcat. El a purtat grijă, ca «lucrurile spirituale prin (cuvinte) spirituale» să fie prezentate. Mijloacele pentru darea mai departe, cuvintele, au fost învățate de Duhul Sfânt și nu au fost lăsate în seama omului slab. În locul acesta ne este mărturisit categoric, că și cuvintele au fost inspirate, și nu numai gândurile.

Să luăm o a doua mărturie în același sens din ultima scrisoare pe care a scris-o apostolul Pavel, și anume din a doua sa scrisoare către Timotei. Acolo el arată, că în timpurile pline de pericol din ultimele zile siguranța activă nu constă în tradiții nesigure cu origine necunoscută, ci în perseverarea în Adevărul pe care noi l-am primit cu deplină convingere și al cărui izvor îl cunoaștem. Pentru noi astăzi el este Cuvântul scris. Noi trebuie să ne uităm la aceia care ne vorbesc, cum se comportă, cum este umblarea lor, cum este constituită întreaga lor viață. De aceea Pavel spune: «Dar tu ai cunoscut cu exactitate învățătura mea, purtarea, planul, credința, îndelunga-răbdare, dragostea, răbdarea, persecuțiile (nu: „popularitatea” mea), suferințele, câte mi s-au făcut în Antiohia, în Iconia, în Listra, ce persecuții am îndurat; și Domnul m-a scăpat din toate. Și în adevăr, toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați.» Acestea sunt caracteristicile principale ale creștinului adevărat, atât astăzi cât și în toate timpurile. «Dar tu» - se adresează el apoi lui Timotei - «rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat». Punctul de însemnătate decisivă este caracterul acestor bărbați; ei trebuie să fie pătrunși de adevăr. Orice ar spune un om, oricât de dotat, de abil, și oricât de sentimental ar putea el vorbi – toată vorbirea este fără valoare, dacă el nu trăiește adevărul înaintea conștiinței aleșilor lui Dumnezeu.

«Și că de copil cunoști Sfintele Scrieri» - așa denumește Pavel în versetul 15 Vechiul Testament -, «care pot să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus.» În versetul 16 el ajunge să vorbească despre «fiecare Scriptură»: «Fiecare Scriptură este insuflată de Dumnezeu». Prin aceasta se referă fără îndoială și la Noul Testament; de aceea și expresia categorică «fiecare» Scriptură, căci o parte a Noului Testament, cel puțin scrierile lui Ioan, atunci nu erau încă scrise. Dacă ar fi spus „toate Scripturile”, atunci prin aceasta s-ar fi înțeles tot ce a fost scris deja. Dar prin expresia «fiecare Scriptură» a rămas o ușă deschisă pentru tot ce urma să fie inspirat. «Fiecare Scriptură» este de aceea forma corectă de citire, chiar dacă canonului Noului Testament trebuia să i se mai adauge ceva. Nu este vorba numai de faptul că scriitorii au fost inspirați. Apostolul mărturisește aici că orice afirmație, care purta caracterul Sfintei Scripturi, era inspirată. Și aici se exprimă din nou clar, că nu numai gândurile, ci și cuvintele scrise au fost inspirate. Prin expresia «Sfânta Scriptură» noi trebuie să înțelegem cuvintele ei. Cuvintele au fost la fel inspirate ca și Adevărul, pe care ele îl exprimă. Dacă nu ar fi așa, atunci Scripturile nu ar fi desăvârșite. Să nu ne ocupăm de aceia care sunt deschiși pentru compromise între inspirație și rătăcirii și contradicții. Noi, cei care credem în inspirația divină, care exclude astfel de greșeli, suntem solicitați să aruncăm peste bord părerile omenești și să ne ținem strâns de realități. Respingem însă categoric, că astfel de obiecții sunt întemeiate, cu toate că nicidecum nu nesocotim greutățile multiple pricinuite de cei care au transcris textele și de aceea nu au nimic a face cu inspirația.

Din toate teoriile de felul acesta cu siguranță nu este niciuna așa de ne la locul ei și lipsită de respect ca părerea că o parte așa de importantă a Noului Testament, cum sunt Evangheliile și Faptele Apostolilor, constă dintr-o amestecătură de inspirație divină și de erori, respectiv, contradicții. Cum ar putea autoritatea lui Dumnezeu să poarte în sine o astfel de amestecătură colorată sau să-și asume dreptul de a fi numită «Cuvântul lui Dumnezeu»? Aparentele contradicții rezultă, așa cum se poate dovedi, în realitate din diferitele intenții, pe care Dumnezeu le-a urmărit cu fiecare din uneltele Sale. În harul Său El a dotat pe fiecare în parte corespunzător scopului misiunii Sale. Toate împreună constituie o mărturie comună mult mai bogată în conținut spre glorificarea Domnului Isus, care depășește gândurile fiecărui scriitor în parte, dar în această formă stau la dispoziție creștinilor pentru a fi folosite. Pe de o parte însă să recunoști, că Dumnezeu a inspirat pe diferiții scriitori conform vocii Sale, ca să glorifice pe Hristos în puterea Duhului Sfânt, iar pe de altă parte să se argumenteze, că scriitorilor le-a fost posibil deseori să greșească (printre altele, să scrie greșeli mari și cu nebăgare de seamă), este teoria cea mai nesatisfăcătoare dintre toate teoriile și din punct de vedere logic cea mai puțin verosimilă, ca să nu mai vorbim de faptul că ea este absolut nedemnă de Duhul Sfânt și de Acela, care este Adevărul. Această teorie a jumătăților de lucruri, ca toate compromisele în lucrurile divine, nu se poate recomanda nimănui decât numai inventatorilor ei și foarte probabil nici măcar acestora. Noi toți știm, că Domnul a făgăduit puterea Duhului Sfânt, care va învăța pe apostoli despre toate și le va aduce aminte de toate cele spuse de El lor. Însă această ipoteză deplorabilă nu spune nimic altceva decât că Duhul a putut să le aducă aminte apostolilor de cuvintele Domnului numai în mică măsură, așa că ei au fost expuși multor pretense greșeli. Fără să vrea să afirme despre sine, că el ar putea clarifica toate greutățile, totuși credinciosul are siguranța că Duhul Sfânt a făcut ceea ce Domnul a făgăduit la timpul Său, și că fiecare Scriere este demnă nu numai de scriitorul ei, ci și de Dumnezeu, adevăratul Scriitor.

Dacă deci este așa, că «cine este din Dumnezeu ne ascultă», atunci fiecare credincios va recunoaște Noul Testament ca fiind de la Dumnezeu. Cine nu face aceasta nu este credincios adevărat, ci este un sceptic. Căci ascultarea de apostoli și de profeți în scrierile Noului Testament nu poate fi despărțită de cunoașterea lui Dumnezeu. Această a doua piatră de încercare a adevărului merge mult mai departe decât întrebarea, dacă cineva este creștin sau nu. Să mărturisești pe Hristos și să pui la îndoială inspirația totală a Cuvântului lasă să se recunoască activitatea duhurilor rele. Necredința începe de cele mai multe ori la Vechiul Testament, însă cu siguranță apoi atacă și Noul Testament și îl leapădă. Un domn cu renume în lume și cu o poziție

foarte importantă, care a fost activ în școala duminicală și era cunoscut ca un creștin adevărat, mi-a dezvăluit deodată într-o zi într-o discuție, că el crede pe deplin Vechiul Testament, dar nu crede Noul Testament. Această mărturisire desigur ar trebui să rănească adânc pe un credincios. Mie mi-a apărut a fi un păcat mult mai mare față de Dumnezeu, decât dacă el ar fi ucis cu revolverul un om. Nu este îngrozitor, să găsești o astfel de necredință la un om care era recunoscut ca învățător creștin?

«Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii.» Noi ar trebui să luăm bine seama la dimensiunea principiilor prezentate aici cu toată fermitatea: «cine Îl cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă». Aceasta este o îmbărbătare pentru credinciosul care își găsește cea mai bogată hrană spirituală a sa nu în Vechiul Testament, cu toate că și acesta este tot așa de inspirat, ci în Noul Testament, în care Hristos nu mai este voalat sau departe de noi. Aici El este prezentat în toată plinătatea gloriei Sale și a harului Său, în maiestate divină și totodată în blândețea și smerenia celui mai smerit Om care a pășit vreodată pe pământul acesta. Prin profeți, robii Săi, auzim pe Dumnezeu vorbind; dar ca Tată El ne vorbește în Fiul – ca Tată al Său și Tată al nostru, ca Dumnezeu al Său și Dumnezeu al nostru. Prin aceasta este condamnat atât omul religios cât și omul lumesc; Dumnezeu este așezat la locul Lui și eu sunt așezat la locul meu. Superstiția evlavioasă ca și necredința lumească sunt total condamnate, dar și fiecare din multele nuanțe ale necredinței care nu vrea să asculte de glasul lui Dumnezeu în cuvintele scriitorilor inspirați, aici în mod deosebit ale apostolilor și profeților lui Hristos. Noi ar trebui de altfel să luăm seama la ceea ce apostolul Pavel nu în mică măsură își atribuie pentru sine, precum apostolul Ioan atribuie tuturor: «Dacă cineva se consideră a fi profet sau om spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului. Iar dacă cineva este neștiutor, să fie neștiutor!» (1 Corinteni 14,37-38). Ce muștrare pentru toți creștinii care, ca și corinteni, se dedau aroganți pe un teren așa de lunecos, fără să observe!

«Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunzând până la despărțirea sufletului și a duhului, a încheieturilor și a măduvei, și în stare să judece gândurile și intențiile inimii. Și nici o făptură nu este ascunsă înaintea Lui, ci toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face» (Evrei 4,12-13). Avem noi nevoie de biserică, pentru ca ea să ne explice că sabia Duhului este Cuvântul lui Dumnezeu, când acesta ne străpunge ca nimic altceva? Așa a spus Domnul nostru în ultima Sa vorbire adresată iudeilor necredincioși: «Dacă cineva aude cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu Îl judec; pentru că n-am venit ca să judec lumea, ci ca să măntuiesc lumea. Pe cine Mă respinge pe Mine și nu primește cuvintele mele, are cine să-l judece: Cuvântul pe care l-am spus, acela îl va judeca în ziua de apoi» (Ioan 12,47-48).

Și aici în 1 Ioan 4,6 Duhul Sfânt l-a inspirat pe apostol să mărturisească același lucru despre Cuvântul rostit de apostoli și de profeți. Avem noi nevoie de biserică, ca să recunoaștem că El a rostit adevărul lui Dumnezeu, spre binecuvântarea celor care cred, dar spre nimicirea profeților falși și a tuturor oamenilor care disprețuiesc ce poartă autoritatea divină? Bărbații inspirați au fost robi ai lui Hristos și administratori ai tainelor lui Dumnezeu, și cuvintele, pe care ei le-au spus sau le-au scris, nu au fost nimic altceva decât cuvintele lui Dumnezeu, ca și cum El Însuși le-ar fi rostit fiecărui ascultător în parte. Atât Adunarea cât și fiecare credincios în parte este apelat direct prin Cuvântul Său. Aceasta se recunoaște de la prima vedere din scrisorile Noului Testament. Ele au fost scrise, cu puține excepții, mulțimii generale a credincioșilor. Numai unele scrisori scurte au fost adresate colaboratorilor, ca îndrumare pentru lucrarea care nu putea fi făcută de mulțimea credincioșilor, ci numai de anumiți bărbați care erau echipați cu autoritatea necesară. Aceste scrisori se adresează tot așa de realmente și credincioșilor din timpul nostru, precum a fost în timpul acela. Dacă apar greutăți, așa cum au fost și la primii creștini, atunci știm că noi avem același Interpret viu ca și frații noștri din timpul acela. Principiul principal al credinței constă în aceea, că Dumnezeu vorbește prin Cuvântul Său direct copiilor Săi. Să interpui biserica sau „clerul” ca mijlocitor între Cuvântul Său și copiii Săi înseamnă împotrivire față de Dumnezeu. Este fundamental greșit (ceea ce se găsește frecvent în protestantism) să

accentuezi dreptul omului, atunci când este vorba de ascultarea Cuvântului Său scris. Dimpotrivă, este pe deplin corect, să mărturisești dreptul lui Dumnezeu de a vorbi familiei Sale ca să-i dea învățătură, s-o mângâie sau s-o mustre, da, mai mult chiar, să se adreseze conștiinței fiecărui om în parte, așa cum a făcut Domnul și apostolii Săi, precum și robii Săi în general.

Aproape că nu există nici un principiu mai greșit decât acela care a fost răspândit în toată țara prin mișcarea de trezire Oxford, și anume al unei papalități fără papă. În privința aceasta se face uz de o afirmație a renumitului Augustin, episcop de Hippo, a cărei afirmație este însă nedemnă de evlavia lui. El a spus, că el nu ar crede Evanghelia, dacă autoritatea bisericii catolice nu l-ar fi călăuzit să facă aceasta; însă prin aceasta el jefuiește pe Dumnezeu de ceea ce I se cuvine. Oricât de mare era el ca om, evident aici el n-a știut ce spune. Căci dacă nu se dă crezare Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că El L-a rostit prin bărbați inspirați, atunci nu se dă crezare cu adevărat nici lui Dumnezeu, ci mai de grabă oamenilor lui de încredere, și aceasta este o insultă evidentă a lui Dumnezeu. Dacă eu cred pe Dumnezeu Însuși, atunci credința mea are origine divină și are caracter divin. Dumnezeu nu poate recunoaște un alt fel de credință. Oamenii, care au crezut în Hristos, pentru că au văzut semnele Sale, au avut o credință pur omenească, care nu putea fi recunoscută de Dumnezeu. De aceea «Isus Însuși nu se încredea în ei» (Ioan 2,24). Este un păcat grosolan față de Dumnezeu, să acorzi unor persoane sau organizații dreptul de a confirma Cuvântul Său. Prin aceasta se face și o mare nedreptate față de oameni. Da, ar putea să aibă repercusiuni fatale, dacă omul nu are o credință reală mai bună decât o credință bazată pe alții.

Cine își caută refugiul sub scuza că apostolul vorbește exclusiv despre cuvântul rostit, acela trebuie să știe că el se află într-o greșală fatală dacă el prețuiește așa de puțin Cuvântul scris. Domnul Însuși a mărturisit că Sfânta Scriptură din cauza autorității ei este mai presus de orice cuvânt rostit, chiar și acolo unde El Însuși era Vorbitorul care a vorbit așa cum nimeni mai înainte nu a vorbit. De aceea El a spus iudeilor care se certau: «Să nu credeți că Eu vă voi învinui la Tatăl; este cine să vă învinuiască, Moise, în care voi ați sperat. Pentru că, dacă l-ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că El a scris despre Mine. Dar, dacă nu credeți scrierile lui, cum veți crede cuvintele Mele?» (Ioan 5,45-47). Ambele, scrierile lui Moise și cuvintele Domnului, erau Cuvântul lui Dumnezeu incontestabil, pe care Unul L-a vorbit iar celălalt L-a scris călăuzit de Duhul Sfânt. Dar în ceea ce privește autoritatea lui Dumnezeu față de om, Domnul acordă incontestabil Cuvântului scris locul cel mai înalt. Este mărturia care rămâne a gândurilor lui Dumnezeu și ea permite mult mai bine decât cuvântul rostit o reflectare (meditare) în inimile noastre înaintea lui Dumnezeu. Putem compara cu aceasta cuvintele apostolului Pavel din Romani 16,26. Unii traducători redau greșit acest loc prin: «... prin scrierile profetilor»; dar aceasta este în contradicție flagrantă cu cele spuse anterior, că «dar arătată acum»; și tot așa, pe lângă aceasta, că ele au fost «făcute cunoscut tuturor națiunilor». În afară de aceasta forma în limba greacă nu este însoțită de articol, așa că corect ar trebui spus: «... prin scrieri profetice» (în opoziție cu Romani 1,2). Întreaga afirmație a acestui verset se referă realmente la scrierile Noului Testament, care au apărut în cea mai răspândită limbă între națiuni (limba greacă) și s-au răspândit în aceeași măsură cum a fost Evanghelia adusă tuturor națiunilor.

Apostolul încheie cu aceste cuvinte această temă; ele constituie o încheiere demnă de admirat. Fie că este vorba de a mărturisi pe Hristos, așa cum este El în realitate, adevărul cu privire la Persoana Sa, sau de autoritatea Cuvântului, care Îl revelează pe El – aici găsim adevărul care este în El și care a ieșit de la El, în forma lui cea mai simplă. Acesta este duhul adevărului, dar și duhul rătăcirii este prezent. Izvorul plin de activitate în forma lui cea mai ucigătoare este diavolul. Este deci normal, că acei oameni, care nu cred în prezența Duhului lui Dumnezeu în har, se dovedesc tot așa de necredincioși cu privire la partea uriașă pe care o are Satan la toată nenorocirea din lume, atât în general cât și la suferința fiecărui om în parte, a tuturor națiunilor și a popoarelor necivilizate. Însă partea cea mai rea a activităților lui rele are loc în interiorul creștinătății, prin ceea ce el întreprinde și infiltrază în taină împotriva lui Hristos și a adevărului revelat al lui Dumnezeu. Aici nu se vorbește despre duhul răutății, ci despre «duhul rătăcirii», și acesta este cel mai periculos. El nu se arată prin stricăciuni grosolane sau prin acte sângeroase de

brutalitate, ci printr-o formă care în exterior lucrează convingător, lăuntric însă este plină de șiretenie și viclenie. Înapoia unui puțin adevăr se ascunde o minciună mare. Voinței proprii i se deschid ușile și porțile, pentru conștiință nu este nici un loc. Isus nu este făcut cunoscut, ci se încearcă să se răstălmăcească Persoana Sa, și Tatăl este necunoscut. Așa se manifestă duhul rătăcirii, și din el va rezulta decăderea și va ieși «omul păcatului». Mărturia creștină stă în pericol de decădere, eșecul ei total și judecata ei sunt revelate în Cuvânt, fără să existe nici măcar o făgăduință în perspectiva unei resaturări. Cât de mare este totuși harul lui Dumnezeu, că ținând seama de aceste realități El a purtat de grijă pentru siguranța și bucuria celor credincioși, oricare ar fi încercările prin care ei vor trece: ea constă în mărturisirea credincioasă și în credința în Domnul Isus, în Cuvântul lui Dumnezeu, și ambele prin acțiunea Duhului adevărului. Acesta este conținutul esențial al primei secțiuni intercalate, pe care o avem înaintea noastră.

De la aceia care în ceea ce privește siguranța și călăuzirea lor se reazemă pe orânduiele exterioare și funcții oficiale și nu pe Cuvântul Scripturii, deseori se cere „să asculte de biserică”. În mod ciudat trebuie însă să se constate, că ei niciodată nu gândesc să folosească aceste cuvinte ale Domnului nostru conform indicațiilor Sale din Matei 18,17. El prescrie acolo acțiunea de disciplinare pentru cazul când un frate păcătuiește împotriva altui frate. În privința aceasta este evident vorba de o chestiune personală între cei doi, despre care nimeni altcineva nu știe. Ca urmare a nesupunerii celui vinovat chestiunea devine în cele din urmă cunoscută, așa că Adunarea ca ultimă instanță trebuie să participe. Folosesc acești oameni în felul acesta cuvintele din Matei 18,17? Ei folosesc locul acesta într-un fel pe care Domnul nici aici și în nici un alt loc din Scriptură nu l-a intenționat. Așa cum fiecare știe, prin „ascultarea de Adunare (biserică)” ei înțeleg ascultarea de preot sau de preoțime, sau în cazul extrem ascultarea de „preotul suveran”, de papa. Însă aceasta este ori o rătăcire gravă, ori – dacă ei folosesc conștient greșit cuvintele Sale – înșelătorie.

Scriptura însă merge mult mai departe. Ea ne arată, că decăderea a făcut progrese așa de mari deja înaintea morții ultimilor apostoli, că Domnul a trebuit să-l însărcineze pe Ioan, în Duhul să scrie celor șapte Adunări alese ultimele Sale scrisori credincioșilor de pe pământ. Prima a fost adresată Adunării din Efes, care în primele zile stătea așa de luminoasă, dar pe care Domnul a trebuit s-o amenințe că-i va lua sfeșnicul din locul lui. În ultima scrisoare El vorbește despre faptul că El va vărsa din gura Sa Adunarea din Laodiceea ca pe ceva insuportabil de dezgustător. Domnul nu este văzut acolo ca Slujitor în har, ci ca Judecător în mijlocul celor șapte sfeșnice. De aceea El apare ca Fiu al Omului îmbrăcat cu o haină care Îi ajunge până la picioare: El nu a încins-o sau dezbrăcat-o, ca să slujească. Fiecăreia din cele șapte Adunări, care au fost hotărâte să reprezinte Adunarea în totalitatea ei pe pământ într-o taină, înainte ca ea să fie luată de pe pământ și să nu mai fie văzută aici, Domnul adresează cuvintele de încheiere (precedate sau urmate de o făgăduință): «Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor». Domnul a trebuit să Se ocupe foarte serios cu adunările, începând din zilele apostolilor. Deja atunci ele ca adunări locale se îndreptau spre decădere, și Domnul a trebuit în cele din urmă să le amenințe cu refuzarea recunoașterii din partea Lui. Profeția care urmează în capitoul 4 arată, că înfățișarea exterioară a Bisericii acum nu mai era subiectul comunicărilor Lui. Vedem pe biruitori glorificați în cer, strânși în jurul unui tron, din care ies judecățile divine asupra iudeilor și națiunilor. Numai o rămășiță din fiecare este cruțată. Pe pământ nu apare în continuare nici o Biserică, ci lovituri ale judecății lovesc națiunile. Toate acestea urmează să aibă loc și trebuie să aibă loc, după ce perioada Bisericii («ce este») s-a încheiat.

Cât de extraordinar de serios și puternic este un astfel de mesaj al Domnului adresat acelor «cine are urechi să audă». El este împotriva strigătului rostit contrar Scripturii; „ascultați de Adunare (de Biserică)”, și solicită pe fiecare credincios fidel «să audă ceea ce Duhul spune adunărilor (bisericilor)». Adunarea nu a fost niciodată un etalon al Adevărului, acesta este exclusiv Cuvântul lui Dumnezeu. Fără îndoială Adunarea (nu Israel, nici islam, nici păgânismul) este martora responsabilă a adevărului, prin aceea că ea îl prezintă în cuvânt și în faptă. În nici un alt domeniu și în nici o altă epocă nu este mărturisit recunoscuta mare «taină a evlaviei» ca în

perioada Adunării. Ea însăși nu este adevărul, ci ea este stâlpul și temelia adevărului. Hristos este în Sine Însuși Adevărul și Duhul este puterea lăuntrică care lucrează, ca să ne aducă Adevărul mai aproape. Dar când decăderea și rătăcirea au găsit intrare, Biserica încă mărturisitoare în afară a încetat să mai fie o martoră credincioasă. Începând de atunci Domnul poruncește acelor care au ureche de auzit să audă ceea ce Duhul spune adunărilor.

Autoritatea adevărului este întruchipată în El, ale cărui cuvinte au caracter divin, și nu în stâlpul și temelia adevărului, în Adunare, care cândva a respectat cuvintele Sale, pentru ca adevărul să fi putut fi văzut și auzit (compară cu 1 Timotei 3). Stâlpul ar putea fi avariat sau deformat, dar adevărul rămâne neschimbat în Hristos, în Duh și în Cuvânt. În 2 Timotei 3 este vorba de oameni care au o formă de evlavie, dar puterea lor îi tăgăduiește; noi suntem atenționați să ne depărtăm de astfel de oameni. Pe parcursul mărturiei creștine au luat naștere curând sisteme bisericești, care nu numai au fost în ceartă unele cu altele, ci se blestemau reciproc. Aceasta a constrâns pe toți creștinii, cu excepția celor superficiali, să-și dea seama cât de importantă este cunoașterea Cuvântului, ca să poată decide care din cele două biserici era cea adevărată (atunci era pe de o parte biserica greacă, și pe de altă parte biserica romană, nota traducătorului), sau probabil nici una din ele nu avea dreptate. În felul acesta solicitarea adresată de șapte ori de către Domnul, de a auzi ceea ce Duhul spune adunărilor, a căpătat importanță mare. Ea este într-adevăr valabilă pentru toate timpurile, dar acum ea a fost aplicată judiciar și personal. Și după Reformă a rămas valabilă necesitatea de a respecta și a aplica atenționarea Domnului, când nu numai împărații și statele și-au luat dreptul să întemeieze propriile lor biserici ca organizații religioase separate, ci chiar și oameni de seamă au solicitat un astfel de drept pentru comunitățile lor. În felul acesta în harababura generală din interiorul creștinătății s-a pierdut foarte mult adevăratul sens al Adunării.

Nu ne miră că oameni, care deja de mult timp nu mai credeau în prezența și activitatea Duhului Sfânt în Adunare, drept urmare au renunțat practic și în principiu și la autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu. Ei au tăgăduit lumina, care s-a dovedit a fi așa de convingătoare conștiinței omului și au afirmat că biserica slabă, aflată în decădere, ar fi necesară ca să acorde autoritate Cuvântului. Greșeala lor în acest punct este tot așa de evidentă ca și aroganța lor. Ei se folosesc de acea aparență înșelătoare, bazată pe o înțelegere greșită a Scripturii, ca să ofere împuternicire propriului sistem religios. Principiul, biserica trebuie să autorizeze Cuvântul lui Dumnezeu, este adevărată necredință. Toți cei care susțin intenționat aceasta, dovedesc prin aceasta că ei s-au îndepărtat de autoritatea lui Dumnezeu. Deja în zilele de Rusalii apostolul Petru a folosit Cuvântul lui Dumnezeu ca să mărturisească darurile Duhului Sfânt. Nici lui și nici unui alt apostol nu i s-a părut necesar să se refere în privința aceasta la Adunare. Cuvântul lui Dumnezeu nu are nevoie de nici o justificare omenească; dacă se răspunde afirmativ la o astfel de necesitate, aceasta se învecinează cu blasfemia. Apostolul Pavel a acordat valoare Vechiului Testament, când a lăudat pe iudeii din Bereea, pentru că ei nu numai au primit cu bună voie Cuvântul, ci ei cercetau și Scrierile, «să vadă dacă aceste lucruri erau așa». Ei știau că vechile cuvinte veneau de la Dumnezeu și au procedat corect, când au verificat vestirea verbală adusă de un om pe care ei nu-l cunoșteau. Prin cercetarea permanentă a Scrierilor au găsit confirmarea mărturiei făcute de el. Cuvântul vechi, scris, a fost ghidul care i-a întărit să primească cu toată inima cuvântul nou.